

Градът на Сънуващите книги

Един роман от Замония
бу ЗМЕЙ МИТОБЛУДНИ

илюстриран и точно преведен
от оригинала от
ВАЛТЕР МЬОРС

ИЗДАВА ЗАМОНИЯ,
СОФИЯ, 2026 г.

Всички права запазени. Благодарим, че сте закупили отори-
зирано издание на тази книга и спазвате закона за авторското
право, като не възпроизвеждате, не копирате, не сканирате
или не разпространявате каквато и да е част от нея под ка-
квата и да форма. Така подкрепяте авторите и позволявате на
издателство „Замония“ да продължи да издава книги за вас.

Original title: Die Stadt der träumenden Bücher, by Walter Moers
© 2017 by Albrecht Knaus Verlag, a division of Penguin Ran-
dom House Verlagsgruppe GmbH, München, Germany.

No part of this book may be used or reproduced in any manner
for the purpose of training artificial intelligence technologies or
systems. This work is reserved from text and data mining (Ar-
ticle 4(3) Directive (EU)
2019/790).

© Издателство ЗАМОНИЯ, 2026

© Светкко О. Славев, превод

www.zamonia.net

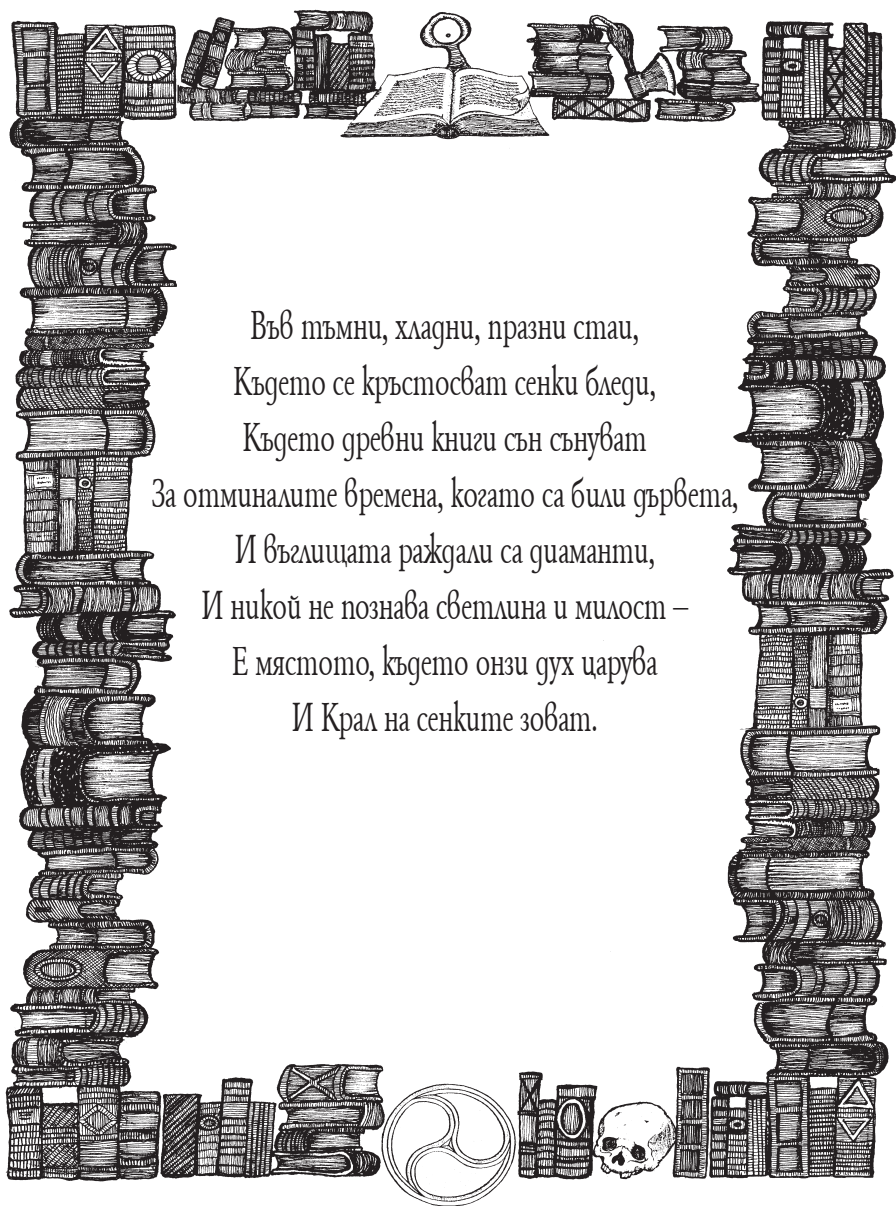
ISBN: 978-619-7846-003

Първа част

Завещанието на Данселот

Във тъмни, хладни, празни стаи,
Където се кръстосват сенки бледи,
Където древни книги сън сънуват
За отминалите времена, когато са били дървета,
И възлицата раждали са диаманти,
И никой не познава светлина и милост –
Е мястото, където онзи дух царува
И Крал на сенките зоват.

*Книжният дракон
Хилдегунст Митоблудни*

Предупреждение

Тук започва историята. Тя разказва за това как попаднах на *Кървавата книга* и как придобих *Орм*. Това не е приказка за хора с нежна кожа и слаби нерви – тях веднага бих ги посъветвал да оставят книгата на рафта и да се насочат към отделението с детски книжки. Къш! Марш от тук веднага, ревлювци и любители на билков чай, палячовци и лигльовци! Не, тази книга разказва за място, където четенето продължава да е приключение! Според *Замонския речник* думата „приключение“ означава: **„Безразсъдно смело начинание, подтикнато от изследователска страст или свръхстелост, със застрашаващи живота аспекти, непредвидими опасности и понякога – петален изход.“**

Да, говоря именно за мястото, където четенето може да ви доведе до лудост. Където книгите отравят, нараняват и даже могат да убиват И нека само онзи, който е готов да поеме риска да чете, рискувайки живота си, ме последва към следващия абзац. На всички останали изпращам поздрав за страхливото, но здравословно решение да се откажат. Добре направихте, бълзливци! Желая ви дълъг и скучен живот! И тук ви казвам „сбогом“!

А така. След като по всяка вероятност още в началото съкратих четящите тълпи до една шепа безумни смелчаци, бих искал сърдечно да ви поздравя. Честито, мои безстрашни приятели, във вас тече кръвта на истинските авантюристи! Да не губим време и да тръгваме. Пред нас е пътят, по който ще вървим, антикварният път до Книговището – *Града на сънуващите книги*. Затегнете връзките на обувките си – ще вървим дълго по скалиста и неравна земя, след това през едноцветни поля, където растат гъсти, високи до кръста и остри като ножове треви. А накрая – и по тесни лабиринтни пътеки, дълбоко, дълбоко във вътрешността на земята. Не мога да кажа колко от нас

ще се върнат. Само ще ви пожелаая да не се поддавате на страха – каквото и да се случи.

И не казвайте, че не съм ви предупредил!

5

Към Книговището

Ако човек пътува на изток по Високото плато на Дул в Западна Замония и е оставил най-последно полюшващите се тревни морета зад себе си, хоризонтът изведнъж драматично променя лика си и погледът до безкрай се плъзга напред през една плоска земя, която в далечината прелива в *Сладката пустиня*. В оскъдно зелената пустош при хубаво време и разреден въздух пътешественикът съзира петно, което бързо нараства, ако неотклонно крачи към него. То постепенно добива ръбати форми, украсява се с островърхи покриви и в крайна сметка се превръща в онзи оплетен с легенди град, наречен Книговището.

Книговището още отдалеч може да се подуши. То ухае на древни книги. Сякаш си влязъл в гигантски антиквариат, сякаш се е надигнала буря от чист книжен прах, а в лицето те е блъснала плесента на милионите гниещи фолианти. Има хора, които не понасят този мирис и рязко се завъртат на петите си на сто и осемдесет градуса. Признавам, че миризмата не е възхитителна, тя е безнадеждно немодерна, има нещо общо с разпадането и разложението, с миналото и мухъла – но има и още нещо: онази лека нотка на киселини, която напомня дъха на лимоновите дървета; възбуждащия аромат на стара кожа; острия интелигентен парфюм на печатарско мастило. И накрая, над всичко – успокояващия дъх на дърво.

Не говоря за живо дърво, за смолисти гори и борови връхчета, а за мъртво, отсечено, избелено, смляно, накинато, слепено, валцувано и накрая обрязано дърво – накратко: за хартия. О, да, мои жадни за знания приятели, вие и днес го подувате, именно онзи въздух, който ви

напомня за забравено знание и прадревни занаятчийски традиции. И сега сигурно не можете да сдържите желанието си, колкото се може по-скоро, да разгърнете някоя стара книга, подвързана с кожа? Да ускорим крачка тогава! С всяка следваща стъпка към Книговището мирисът става все по-интензивен и по-примамлив. Все по-ясно се виждат островърхите къщи. Стотици, хиляди комини стърчат от домовете, размътвайки небето с мазен дим, и добавят към миризмата на книги още ухания: на прясно изпечено кафе, на топъл хляб, на шпиковано с ароматни треви месо, което църка върху дървени въглища. Втори път ускоряваме крачка и към изгарящото желание да отворим някоя интересна книга се добавя и жаждата за чаша горещо какао с канела и парче току-що изпечен сладкиш. По-бързо! По-бързо!

Най-накрая стигаме предела на града изморени, гладни, жадни, нетърпеливи... и малко разочаровани. Нещо няма впечатляващи отбранителни кули, няма охранявана градска порта, например под формата на канска корица, която след почукване да се отвори със скърцане. Не, виждат се само няколко тесни улици, по които всякакви на вид замонци забързано влизат или напускат града. Повечето от тях носят сноп книги под мишница, други теглят цели колички с литература. Град като град, ако не бяха всичките тия книги.

Ето, мои храбри съратници, прекосихме магичната граница на Книговището – тук е началото на този на пръв поглед невзрачен град. Скоро ще преминем невидимите му очертания и ще потънем в неговите мистерии.

Скоро.

Но за момент нека направя пауза и обясня защо изобщо тръгнах насам. Всяко пътуване си има причина и моята е свързана с отегчението и младежкото лекомислие; с намерението ми да избягам от обичайното и да видя света. А освен това бях дал обещание пред един умиращ. И не накрая – бях по следите на една необикновена тайна. Но всичко по реда си, приятели!

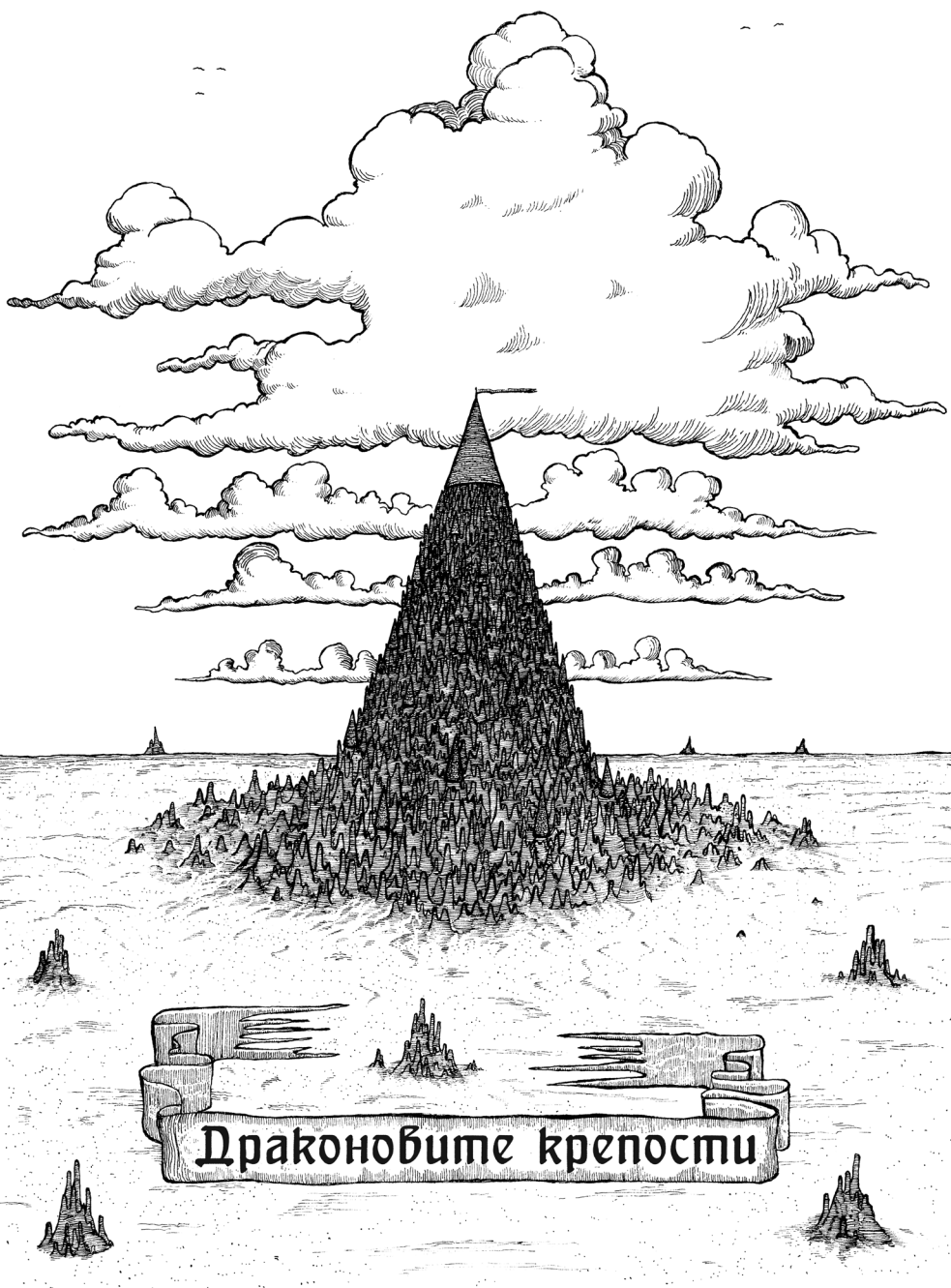
На Драконовите крепости

Когато един млад жител на Драконовите крепости* навлезе в четираща възраст, родителите му назначават т. нар. *поетичен кръстник*. Това е лице от роднинския или тесния приятелски кръг, което от този момент нататък се грижи за писателските умения на младия дракон. Поетичният кръстник учи възпитаника си да чете и пише, въвежда го в замонската поезия, дава препоръки и го посвещава в писателското изкуство. Той му чете стихотворения, обогатява речника му – изобщо всичко, което е нужно за художественото развитие на младежа.

Мой поетичен кръстник стана Данселот Сричкоплетни. Когато зае поста си, той беше на повече от 800 години, ветеран в Драконовите крепости, чичо от фамилията на майка ми. Чичо Данселот беше солиден стихоплетец без големи амбиции, съчиняваше по поръчка, основно хвалебствия по празнични поводи, но се славеше и като надарен текстовик на слова за маса и погребения. Всъщност той беше повече читател, отколкото писател, повече ценител на литературата, отколкото неин създател. Беше член на безброй журита, организираше поетически състезания, беше лектор на свободна практика и автор в сян-ка. На практика чичо имаше само една-единствена книга

---

* Белележка на преводача Валтер Мьорс: Ако човек има понятие от замонска история и литература, знае, че Драконовите крепости представляват издълбани скали в Западна Замония, които се издигат недалеч от Дупка До Дупка над Високото плато на Дул. Те са населени от изправено ходещи и говорящи дракони, които величавят писателското изкуство. Как се стига до Драконовите крепости, непознатите могат да прочетат в други книги (напр. от *Полубиографията на Хилдегунст Митоблудни* в „Кензъл и Грета“, както и в „Румо и чудесата в тъмното“). За по-нататъшното четене на книгата, разбира се, това няма никакво значение.

— *За удоволствието от градината*, в която с впечатляващ език пишеше за затлъстяването на цветното зеле и философските моменти на компостирането. Данселот обичаше градината си почти колкото литературата и не се изморяваше да прави паралели между обузданата природа и поетическото изкуство. Един засят ягодов храст за него бе равнозначен на стихотворение, лехата с аспержите — на ритмичната стъпка, а купчината с компоста — на философско есе. Ще ми позволите, мои търпеливи приятели, да цитирам нещо от отдавна изчерпаното му произведение, наречено *За удоволствието от градината*. Написаното от него за един обикновен лилав карфиол със сигурност ще ви създаде много по-жива представа, отколкото аз бих могъл да постигна с хиляди думи:

Малко впечатлява дресурата на лилавия карфиол. За разнообразие в случая трябва да се наблюдава не растежът на листата, а състоянието на цветовете му. Именно градинарят възпитава у съцветията временна склонност към затлъстяване. Техните безбройни, събрани в компактен чадър цветни пъпки набъбват заедно с дръжките до безформена маса от растителна лой. Карфиолът, следователно, е едно цвете, удавено в собствената си тлъстина още преди да разцъфне — или по-точно казано: провалени от затлъстяване цветове, една деградирала китка съцветия. Но как тогава това убого създание с подпухнали яйчници успява да се размножи по света? След този завой в неестественото то се завръща в природата. Разбира се, градинарят не му дава време за това, защото откъсва карфиола в мига, в който е добре напращал, а именно: точно когато карфиолени-те турмбаци станат на вкус като фрикадели. От своя страна, семеядът оставя лилавата маса необезпокоявана да възвърне по-добротото си Аз. Щом след три седмици отиде при нея, вместо три фунта растителна тлъстина, той заварва лек, бухнал цветен храст, вибриращ от пчели, измамна светлина и хрупащи бръм-

бари. Неестествено надебелелите нежнолилави преди стъбълца са променили дължината и широчината си — по-рано месести, сега те са само пръснат жълт цвят. Малкото несломими между тях пъпки са оцветени в лилаво — те се разпукват, те цъфтят и образуват семената. А именно този невзрачен отряд от праведници и верни на природата храбреци спасява съсловието на цветното зеле!

Ами това е той, Данселот Сричкоплетни, в пълния си блясък. Свързан с природата, влюбен в езика, прецизен в наблюдението, оптимист, малко странничък и винаги сучен до втръсване, когато стане въпрос за предмета на литературния му труд: карфиола!

Само добри спомени имам за него, когато допреди три месеца, по време на една от многобройните обсади на Драконовите крепости, каменен снаряд от катапулт не го уцели в главата. След това започна да си въобразява, че е скрин с омазани очила. Опасявах се, че никога няма да се завърне от налудния си свят, но малко след това той се възстанови от тежкия удар. За съжаление, такова чудодейно изцеление не настъпи, когато се разболя от последния грип.

Смъртта на Данселот

Когато Данселот приключи своя дълъг драконов живот на осемстотин осемдесет и осем години, аз бях само на седемдесет и седем и още не бях напускал Драконовите крепости. Чичо Данселот всъщност почина от безобидна грипна инфекция, която победи имунната му система. Едно събитие, което още повече засили съмненията ми в надеждността на имунните системи.

И тъй, в онзи нещастен ден аз седях до смъртния му одър и записвах следния диалог. Моят поетичен кръстник